מסורת השי"ס

מאימתי חייבין עליהן · מיתה זר האוכלן: שלשה דברים · זו אחת מהן וכולן שטוין בספרי (ג): יכול יעלה אדם כו' · קסבר קדושת הארץ לא בטלה ולריך להפרים מעשרות וקאמר יכול יעלו ויאכלו בירושלים בלא פדיון: ת"ל כו' · לפיכך טעון בית ולקמיה פריך מאי שנא בכור דפשיטא ליה ובמעשר מיבעי תורה אור

ליה: מצוה מי ליכא · וכיון דמצוה ליכא נפרוך נמי קרייה דמצוה: לא פשיקא ליה · ומיהו בשביל אפילו עיכובא ליכא למעבד: וניהדר דינא וניתי במה הלך · למה לי היקשא נימא בכור יוכיח וחזר הדין הלך השוה שבהן שטוענין הבאת מקום ואינן טהגין אלא בפני הבית: לך מזבח · זה למתן דמים וזה להגחה: ומאי קסבר · הא תנא דפשיטא ליה בכור טפי ממעשר: מי קסבר קדושה ראשונה · של בית קדשה לשעתה וקדשה לעתיד לבא כי היכי דסבירא ליה בקדושת הארץ וקא מיבעיא ליה מי קריבא ביה השתא בלא חומה "לפני ה' אלהיך" מי לא וקא פשיט מעשר מבכור: אפי' בכור נמי · יקרב ויאכל דהא מאן דאית ליה קדשה לעתיד לבא סבירא ליה מקריבים אע"פ שאין בית כדאמרינן במגילה נקראת (דף י.): ה"ג ואי קסבר לא קדשה אפילו בכור נמי תיבעי · ואי קסבר קדושת הבית בטלה ומיבעיא ליה במעשר דהואיל ואינו צריך לבית {מי מתאכל בירושלים "לפני ה' אלהיך" בא לא, אפי' בכור נמי כי האי גוונא תיבעי ליה כגון בכור שנזרק דמו וחרב הבית, ועדיין בשרו קיים מהו שיאכלוהו: אמר רבינא לעולם קסבר לא קדשה והכא · דקא פשיט ליה למעשר מבכור, בבכור שאינו צריך לבית דומיא דמעשר, עסקינן והא דפשיטא ליה דלא מתאכל ולדמו משום דאיתקש בשרו לדמו דכתיב "ואת דמם תזרוק על המזבח" וגו' ובשרם יהיה לך וגו' "וליף מינה בשעה שהיא ראויה לזריקה דם אתה אוכל את הבשר ולא משנהרס המזבח: וכי דבר הלמד בהיקש · מן הדם: חוזר ומלמד · על המעשר בהיקש הא קיימא לן בזבחים באיזהו מקומן (דף מב:) שאין למדין בקדשים למד מן הלמד: חולין הנא · ובחולין למדין למד מן הלמד: הניחא

מאימתי (ה) (כ) חייבין עליהן* משיראו פני הבית כמאן? כי האי תנא דתניא רבי אליעזר אומר בבורים מקצתן בחוץ ומקצתן בפנים: שבחוץ הרי הן כחולין לכל דבריהם שבפנים הרי הן כהקדש לכל דבריהם אמר רב ששת בבורים הנחה מעכבת בהן, קרייה אין מעכבת בהן, כמאן? כי האי תנא *דתניא רבי יוסי אומר שלשה דברים משום שלשה זקנים: רבי ישמעאל אומר יכול יעלה אדם מעשר שני בזמן הזה בירושלים ויאכלנו? ודין הוא בבמה טעון הבאת מקום ומעשר שני טעון הבאת מקום מה בבור אינו אלא בפני הבית אף מעשר אינו אלא בפני הבית, מה לבבור שכן טעון מתן דמים ואימורין לגבי מזבח בבורים יוכיחו, מה לבבורים שכן טעונים הנחה ת"ל ואכלת [שם] לפני ה' אלהיך וגו' מקיש מעשר לבבור מה בבור אינו אלא לפני הבית אף מעשר אינו אלא לפני הבית] ואם איתא ליפרוך מה לבבורים שכן טעונין קרייה והנחה, אד' אשי נהי דעיכובא ליכא מצוה מי ליכא, ולימא מצוה וליפרוך? אלא אמר רב אשי כיון (ג) דאיכא בבורי הגר דבעי למימר אשר כיון שנשבע [ה'] לאבותינו ולא מצי אמר לא פסלקא ליה. וליהדר דינא ותיתי במה הצד? משום דאיכא למיפרך מה להצד השוה שבהן שכן יש בהן צד מזבח. וכמאי קסבר? אי קסבר *קדושה ראשונה קדשה, לשעתה וקדשה לעתיד לבא אפי' בבור נמי אי קסבר קדושה ראשונה קדשה לשעתה ולא קדשה לעתיד לבא' אפילו בבור נמי תבעי? אמר רבינא לעולם קסבר קדשה לשעתה, ולא קדשה לעתיד לבא' והכא בבבור שנזרק דמו קודם חורבן הבית וחרב הבית ועדיין בשרו קיים ומקשינן בשרו לדמו מה דמו במזבח אף בשרו במזבח, ומקיש מעשר לבבור, וכי דבר הלמד בהקש חוזר ומלמד בהקש? *מעשר דגן = חולין הוא, הניחא

יכול יעלה אדם מעשר (ד) בידו בזמן הזה · ויאכלנו בלא פדיון דקדושה ("ירושלים") לא בטלה לענין מעשרות: ולימא מצוה כו' · פירוש שכן טעונין קרייה למצוה קודם שיאכל בכורים ומעשר שני אוכלין אותו בלא שום *קרייה ומה שקורין למעשר בשעה שלישית היה ואז לא היה טוהג כלל מעשר שני: מה לך מזבח · ויש למפרך שכן אמורים לזרים כדפריך רבה לעיל* והא דאמר בברייתא בכורים יוכיחו ע"ל דמיירי בבכורים שהופרשו בפני חורבן הבית דאם הופרשו אחר הבית אינן קדושין כלל וחולין הן דתנן פרק שני* דבכורים יש בתרומה ומעשר מה שאין כן בבכורים שהתרומה והמעשר אוסרין. ויש להם שיעור ומהגין בכל הפירות בפני הבית ושלא בפני הבית ובכורים אינן אלא בשבעה מינין ובפני הבית: אפילו בכור נמי · ע"ל דמיירי אם עשה מזבח וזרק דמו אליבא (ה) דקדושת בית לא בטלה דמקריבין אע"פ שאין בית דבלא מזבח פשיטא דבכור לא הוה בעי מתן דם ואימורים ואם תאמר לימא דבכור דברייתא דקאמר מה בכור וכו' מיירי היכא דלא עשה מזבח וי"ל דלהוה ודאי לא הוה מדמי בכור למעשר ולא דמי ליה מעשר: ואי סבר לא קדשה אפילו בכור נמי תיבעי. כך גרסת רש"י דמוקי ליה בבכור שנשחט וזרק דמו קודם חורבן ההוא הוי דומיא דמעשר כדפ"ה וא"ת מי לא קדשה אם כן לא משכחת לה מעשר דקדושת הארץ בטלה וי"ל דודאי קדושת בית לא קדשה אבל קדושת הארץ קדשה לעתיד לבא לענין מעשרות אבל קדשה דאי לא קדשה הבית לעולם א"כ במות מותרות דהא בהא תליא כדמוכח במגילה (דף י.) ואם כן יביא מעשר שני ויהא נאכל בכל ערי ישראל כדאמרינן בזבחים (דף קיב:) בתו לעוב ונגבעון הותרו הבמות וקדשים קלים ומעשר שני נאכלין בכל העיר וי"ל דמיירי שגדל לפני הבית שהוזקק להביאו לעזקום ובהכי ניחא נמי קושית קמייתא ומסיק דלעולם לא קדשה כהאי גוונא אבל קשה לגירסת זו דאמרינן למסקנא דלא קדשה אם כן מאי מיבעי (ו) לעיל יכול יעלה פשיטא דלא יעלה בירושלים יותר משאר עיירות כיון דלא קדשה ותו גבי בכור נמי למה לי היקשא דבשרו לדמו תיפוק ליה (ז) דבלאו ההיקשא דהיכא דאכיל הוי להו כחולין לחומה כיון דלא קדשה והוי ליה כאוכל קדשים בחוץ ועוד קשה דקאמר ולעולם דלא קדשה כו' ומקשינן בשרו לדמו משמע דאי אמר קדשה מתאכל בכור בלא בית ולא הוי ממעטינן (ח) מהך היקשא וקשה דהא מוכח פרק קדשי קדשים (זבחים ס.) דמזבח שנפגם אין אוכלין קדשים קלים ואמאי הא מוכח הכא היכי דקדשה דנאכל אפילו ליכא מזבח ואמאי הכא דלא קדשה נכן צריך לומר דגרים לעיל ואי סבר לא קדשה מעשר נמי והכי פירושא אפילו מעשר נמי לא יהא מתאכל בירושלים כלל בלא פדיון דלא הוי כלל לפני ה' אלהיך ואין לתמוה אי לא קדשה אם כן לא משכחת מעשר דקדושת הארץ בטלה דודאי קדושת בית לא קידשה אבל קדושת הארץ קדשה לעתיד לבא לענין מעשרות ולא תליא הא בהא אבל הכא מיירי שאין המזבח כלל בנוי וגרים לעולם קדושה ראשונה קדשה לעתיד לבא וטעמא דבכור לאו משום קדושת (ט) הארץ אלא משום קדושת הבית דאתקש בשרו לדמו דבעינן שיהא המזבח קיים בשעת אכילת בשרו הלכך כל כמה דילפינן דבכור לא מתאכל מעשר נמי לא מתאכל בלא פדיון ואם תאמר בברייתא דאמרה בכורים יוכיחו מגלן דבכורים לא מתאכלי כשאין מזבח אם הוכחו אצל מזבח וחרב דבעי למילף מעשר מינייהו ויש לומר דודאי הא דאמרינן בברייתא בכורים יוכיחו מיירי בבכורים שלא הובאו כלל בפני הבית עד לאחר חורבן ובודאי היה להש"ס להביא דאם כן לא שייך כלל לדמות מעשר לבכורים אלו שהרי לריכים הנחה ולריכים לבית גם בשביל הנחה ולא בשביל אכילה לחוד ומעשר לא לריך לבית אלא בשביל אכילה לבד אלא דלא חייש ליה לפי שאינו נשאר במסקנא ומה שזקוק הש"ס להעמיד בבכור שנזרק דמו לפני הבית ואינו מעמידו כשהובא אחר הבית כמו בכורים משום דתנא מסיים קרא דהקיש הכתוב ואין נכון להעמיד בבכור שהוא אחרי הבית אלא דמי כלל למעשר דהא מתוסר מתן דם ואינטרין כדפ"ל ולא שייך להקיש מעשר לבכור אלא דוקא כשאין הבכור לריך לבית אלא דוקא בשביל האכילה דלפני ה' והשתא הויא דומיא דמעשר דודאי במשא ומתן יכול להיות דומה מעשר לבכורים שהובאו אחר הבית אף על גב דלא נשאר במסקנא ובכור נמי שבתחלת הברייתא יכול היה להיות בבכור שאחר הבית אלא שאז לא היה טועה דהא לא שייך כלל לדמות לו מעשר והייט דמותיב שכן אין עשון מתן דמים: רש"ל

מס' א מי"' פ"ג מכל' בכורים הל' ו' סמג עשין קלט:

רש"ל קרייה והוידוי מעשר שני בשנה כו':

סח ב מי"' שם הל' ב:

סט נ מי"' פ"ב מכל' מעשר שני הל' ו' סמג עשין קלו:

[דף יז: ולפניו הגרסא רבה]

ע ד מי"' פ"ח מכל' תרומות הל' ה ופ"ו מכל' בית הבחירה הל' עו:

[משנה ג]

הגהות הב"ח

(ה) גמרא מאימתי חייבין כו"ל ואות מ' ממחק: (כ) שם דאיכא בכורי הגר מ"ב עיין בתוס' ר"ם הספיקה דף פא ד"ה לעשותי אדמת נכרי: (ג) רש"י ד"ה שלשה וכו' בספרי נ"ב ובמסכת תמורה דף כ"ח:(ד) תוס' ה' א-ון ד"ה יכול יעלה אדם מעשר שני בזמן: (ה) ר"ה תפילו וכו' אליבא דמ"ר קדושת בית: (ו) ר"ה ואי וכו' מאי מיבעי ליה נע"ג:(ז) בא"ד תיפוק ליה כלאו היקשא דכל היכא דאכיל הוי להו וכו' קבה ובכורות בנ"ל דקאמר לעולם כו"ל ואות ו' ממחק: (ח) בא"ד ולא הוי ממעטינן ליה מכך היקשא וכו' אין אוכלין קדשי קדשים וקדשים קלים: (ט) בא"ד ומעמא דבכור לאו משום קדושת בית אלא:

נוסח/מבנה

נסיון לזאוד ד'ן מאיזו טעי בזמן הזה מבכור ובכורים

פירכות

נוסח

קדוש ראשון קדוש לעתיד וקדוש לעתיד לבא - אי - לא

רישא במעשר שני טמא וגברא טמא · לא קאמר דבחלא מיגייהו לקי: **הוא** בפיס ומשלו מבחוץ מהו אמר ליה כי ירחק ממך המקום ממך ממלואך · כך גירסת הקונטרס וי"צ ממך לחוליה לומר ממך גופך והרי גופו בפנים וקשה על זה דאם כן אדם שגופו בירושלים ופירות מעשר שני שלו בעזרה ח"כ לא יוכל לאכלם כיון שגופו בירושלים וזה אינו דעד כאן לא מיבעיא ליה לרב פפא אלא דבדקינו קניא ואי לא (ו) קניא מודה דיכול לפרוחס אע"ג דגופו בפנים כיון שהפירות חוץ לירושלים והוא עתן טעם דהא קרינן בו לא תוכל שאתו לא בגופו בפנים ושמא איכא למימר דשבקיה לקרא דמיגר דמשמע מגופך דאיהו קא דחיק ומוקמי אנפשיה היכא דלא שייך שם לא תוכל שאתו שאינו מחוסר טעינה כזה שהוא על כתפיו ורב פפא מיבעיא ליה בקניא כך נראה למשי"ח אבל על גירס' דממילואך קשה דממילואך הייט המשוי כדפירש הקונטרס(ז)*גבי משלו מבפנים וגופו מבחוץ וכיון שמשלו מבחוץ קרינן כי ירחק ממלואך וע"ל דממלואך מגלה לנו דהגוף והמשוי בחד והוא ליה במקנת המשוי בפנים:

אמר רבי יוחנן מאימתי מעשר שני חייבים עליו משלילה פני הבית · וקשה דכיון דקודם שילילה פני הבית הכי נמי דמותר לאכלו חוץ ח"כ למה הוזקק לעולם לפדות מעשר שני וי"ל דודאי ליכא לאו אבל עשה איכא דכתיב וגרת הכסף בידך אבל בלא פדייה לא:

מתיבי רבי יוסי אומר כו' ה"ה דמלי לאוהובי (ח) מתניתין דאוקי לעיל סיפא במעשר שני טהור דאכיל חוץ לחומה אלא ודאי משני דעייליה ואפקיה אבל הכא קשיא מאי לימא דא מתני' ליכא למפרך דהא קא "מהכי ליה למלקות דהא דאמר מאי דמשמע דאמר בתר למד אזלינן אלא למאן דאמר בתר מלמד אזלינן מאי איכא למימר? דם ובשר חדא מילתא היא: קדשי קדשים וכו': תנינא חדא זימנא מעשר שני בהקדש שלא נפדו? אמר רבי יוסי בר חנינא סיפא במעשר שני טהור וגברא טהור (ח) ורקא אכיל) חוץ לחומה רישא במעשר שני טמא וגברא טמא וקא אכיל ליה בירושלים מנ"ל דמחייב עליה משום טומאה? *דתניא ר"ש אומר °לא בערתי ממנו בטמא" "בין שאני טמא והוא טהור בין שאני טהור והוא טמא ולהיכן מוזהר על אכילה איני יודע, טומאת הגוף בהדיא כתיב °נפש אשר תגע בו ויאכל מן הקדשים וגו' אלא טומאת מנין? *דכתיב °לא תוכל לאכול בשעריך" ולהלן הוא אומר °בשעריך תאכלנו הטמא והטהור" ותניא דבי רבי ישמעאל °אפילו טמא וטהור אוכלין בקערה אחת ואין חוששין קאמר רחמנא היאך (ג) טמא דשרי לך גבי (טהור) הכא לא תיכול דבר פדייה הוא? *דאמר ר"א מנין למעשר שני שנטמא שפודין אותו אפילו בירושלים? ת"ל °כי לא תוכל שאתו" ואין ישאת אלא אכילה שנאמר °וישא משאות מאת פניו. א"ר ביבי א"ר אסי מנין למעשר שני טהור שפודין אותו אפילו בפסיעה אחת חוץ לחומה? שנאמר °כי לא תוכל שאתו" האי מבעי ליה לכדרבי *אלעזר? א"כ לימא קרא "לא תוכל לאוכלו" מאי "שאתו", ואימא כולו להכי הוא דאתא? א"כ לימא קרא 'לא תוכל ליטלו' מאי "שאתו" ש"מ תרתי. יתיב רב חנינא ורב הושעיא (ג) (וקא מבעיא להו) אפיתחא דירושלים, מהו) פשיטא: הוא בחוץ ומשאו בפנים קלטוהו מרוצות, הוא בפנים ומשאו בחוץ מהו? תנא להו הרוא סבא בדבי רבי שמעון בן יוחי °כי ירחק ממך המקום" ממילואך. בעי רב פפא נקיט ליה בקניא מאי? תיקו. אמר ר' אסי אמר ר' יוחנן מעשר שני מאימתי חייבין עליו? משראה פני החומה מ"ט דאמר קרא *לפני ה' אלהיך תאכלנו" (שנה בשנה) וכתיב °(כי) "לא תוכל לאכול בשעריך כל היכא דקרינן ביה "לפני ה' אלהיך תאכלנו" קרינן ביה "לא תוכל לאכול בשעריך" וכל היכא דלא קרינן ביה "לפני ה' אלהיך תאכלנו" לא קרינן ביה "לא תוכל לאכול בשעריך" מיתיבי רבי יוסי אומר בא שעלתה בידו תאנה של טבל אמר תאנה זו תרומתה בעוקצה, מעשר ראשון בצפונה, ומעשר שני לדרומה והיא שנת מעשר שני והוא בירושלים - או - מעשר עני והוא בגבולין, אכלה

לוקה

הניחא למאן דאמר בתר למד אזלינן, אלא למאן דאמר בתר מלמד אזלינן מאי איכא למימר? דם ובשר חדא מילתא היא: קדשי קדשים וכו': תנינא חדא זימנא מעשר שני בהקדש שלא נפדו? אמר רבי יוסי בר חנינא סיפא במעשר שני טהור וגברא טהור (ח) ורקא אכיל) חוץ לחומה רישא במעשר שני טמא וגברא טמא וקא אכיל ליה בירושלים מנ"ל דמחייב עליה משום טומאה? *דתניא ר"ש אומר °לא בערתי ממנו בטמא" "בין שאני טמא והוא טהור בין שאני טהור והוא טמא ולהיכן מוזהר על אכילה איני יודע, טומאת הגוף בהדיא כתיב °נפש אשר תגע בו ויאכל מן הקדשים וגו' אלא טומאת מנין? *דכתיב °לא תוכל לאכול בשעריך" ולהלן הוא אומר °בשעריך תאכלנו הטמא והטהור" ותניא דבי רבי ישמעאל °אפילו טמא וטהור אוכלין בקערה אחת ואין חוששין קאמר רחמנא היאך (ג) טמא דשרי לך גבי (טהור) הכא לא תיכול דבר פדייה הוא? *דאמר ר"א מנין למעשר שני שנטמא שפודין אותו אפילו בירושלים? ת"ל °כי לא תוכל שאתו" ואין ישאת אלא אכילה שנאמר °וישא משאות מאת פניו. א"ר ביבי א"ר אסי מנין למעשר שני טהור שפודין אותו אפילו בפסיעה אחת חוץ לחומה? שנאמר °כי לא תוכל שאתו" האי מבעי ליה לכדרבי *אלעזר? א"כ לימא קרא "לא תוכל לאוכלו" מאי "שאתו", ואימא כולו להכי הוא דאתא? א"כ לימא קרא 'לא תוכל ליטלו' מאי "שאתו" ש"מ תרתי. יתיב רב חנינא ורב הושעיא (ג) (וקא מבעיא להו) אפיתחא דירושלים, מהו) פשיטא: הוא בחוץ ומשאו בפנים קלטוהו מרוצות, הוא בפנים ומשאו בחוץ מהו? תנא להו הרוא סבא בדבי רבי שמעון בן יוחי °כי ירחק ממך המקום" ממילואך. בעי רב פפא נקיט ליה בקניא מאי? תיקו. אמר ר' אסי אמר ר' יוחנן מעשר שני מאימתי חייבין עליו? משראה פני החומה מ"ט דאמר קרא *לפני ה' אלהיך תאכלנו" (שנה בשנה) וכתיב °(כי) "לא תוכל לאכול בשעריך כל היכא דקרינן ביה "לפני ה' אלהיך תאכלנו" קרינן ביה "לא תוכל לאכול בשעריך" וכל היכא דלא קרינן ביה "לפני ה' אלהיך תאכלנו" לא קרינן ביה "לא תוכל לאכול בשעריך" מיתיבי רבי יוסי אומר בא שעלתה בידו תאנה של טבל אמר תאנה זו תרומתה בעוקצה, מעשר ראשון בצפונה, ומעשר שני לדרומה והיא שנת מעשר שני והוא בירושלים - או - מעשר עני והוא בגבולין, אכלה

לוקה

[ומיט ג]

[עה:]

[ל"ל אלעזר]

[ל"ל כי אם לפני כה]

[תוס' פ"ג וש' תוס' ריש יב. ד"ה תנא כו']

[ל"ל מכיר מע"ש בדרומה ולאתה כו']

עין משפט נר מצוה

עא א מיי' פ"ג מהל' מעשר שני הל' ח סמג לאוין רסד:

עב ב מיי' פט"ו מהל' טומאת אוכלין הל' יא סמג עשין רמו:

עג ג מיי' פ"ב מהל' מעשר שני הל' ח וסע"ש הל' ג סמג עשין קלז:

עד ד ה מיי' שם פ"ב הל' ח סמג שם:

עה ו מיי' שם הל' ו:

הגהות הב"ח

(א) גמרא וקא מכיל ליה מון לחומה: (ב) שם טמא דשרלי לך (גבי טהור ההם) תפ"מ וע"ב ס"א גבי בכור: (ג) שם רב חנינא ורב הושעיא (וקא מיבעי להו אפיתחא דירושלים מהו פסיעה) תפ"מ וע"ב ס"א ת פ י ח ת הושעיא ח פ י ח ת דירושלים וקא מיבעי להו פסיעה הוא כו': (ד) רש"י ד"ה ר"ש והיכן וכו' ביבמות במעשר שני מדכתיב: (ה) ד"ה מיני יודע כך הוא לשון וכו' סיכן מוהכר על כך תלמוד לומר וכו' למילוים אלא וכו' ולא יאכל (ו) תוס' ד"ה הוא בפנים וכו' ולי לא נקט קניא מודה וכו' כיון שהפירות חוץ לירושלים והוא עשה אותם לירושלים דהא קרינן בו לא תוכל: (ז) בא"ד קשה דממילואך סייגו המשוי כדפי' הקונטרס וכיון שמשלו מבחוץ קרינן ביה כי ירחק ממילואך גבי משלו מבפנים וגופו מבחוץ וע"ל כע"ל וכ"ב ולין להקשות דלמא אה"נ דהכולו גופיה פניס ליה דקרינן ביה [כי ירחק] דיע"ל דא"ל כ"ם בקניא דקרינן ביה כי ירחק ומאי קא מיבעי ליה לרב פפא: (ח) ד"ה מיתיבי וכו' לאוהובי ממתניתין וכו' אלא דאמתני' ודאי מתני וכו' וממתניתין ליכא למיפרך מאי למימרא דהא קא מני לה למלקות:

נוסח ראשון
כולו אכילות מעשר שני מבנה
◇ הבלטת שאלות על "מנין"...

נוסח (המשך) מבנה
"מנין"
ב' הלכות שנלמדות מהפסוק "כי לא תוכל שאתו"
1 - מעש"ש טמא נפדית אפילו בתוך ירושלים (מעשה המעש"ש לחוד)
2 - מעש"ש פודין אותו מחוץ לירושלים אפילו בפיסוק אחת

נוסח/מבנה
ראשי נחשב בפנים (שלא יכול לזרוק לבחוץ המעש"ש)
1 - הוא בחוץ ומשאו בפנים
2 - הוא בפנים ומשאו בחוץ
נוסח
דיון על ר' יוחנן
הא נלמדנו אכילת מעשר שני חוקי לחומה
ר"י בשבר נכנס ואחר יצא
מבנה
◇ הבלטת בין/גר